

ת"פ 17322/10/23 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 17322-10-23 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני בעניין: כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

פלוני

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין), תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת פרודים כשלושה חודשים וזאת לאחר 35 שנות נשואים והמתלוננת התגוררה עם בנה (להלן - הבן). כתב האישום מפרט את ההתרחשות הבאה:

(-) ביום 26.9.23 שלח הנאשם אל המתלוננת שתי הודעות קוליות בהן איים עליה ועל אחר באומרו "שהיא תוכל ללכת להזדיין... היא יודעת שאני אשחט את שתיהם, שתיהם ימותו היא יודעת את זה... היא מתה שאני אמות אני אטפל בך טוב... יום אחד לא יהיה לך טוב יא שרמוטה..." (כך במקור - י"ט).

(-) ביום 3.10.23, התקשר הנאשם אל המתלוננת, גידף אותה ואיים עליה באומרו: "אם אני אתפוס יא זונה אותך עם מישהו... כל דקירה בגרון שאת תקבלי, כל דקירה שאת תקבלי אני אגיד לך מילה, כל דקירה זה יזכיר לך משהו. כל דקירה אני אגיד לך זה זוכרת שאמרת שזה לא בום ואת תשפריצי ותתחילי לבכות כמו זונה... אני אראה לך יא זונה אני ראיתי אותך יא שרמוטה עקבתי אחריך וראיתי אותך נוסעת במאזדה יא זונה בלילה... אבל אמרתי לך שאני אתפוס אותך עם מישהו תקשיבי זה לא איום, אני איית את זה מ-ת-י-ם... שניכם מתים" (כך במקור - י"ט).

(-) בהמשך היום, בשעה 03:30, הגיע הנאשם לבית המתלוננת, דפק בדלת תוך שצעק ודרש שתפתח את הדלת. משפתחה המתלוננת את הדלת, אמר לה הנאשם שהוא הגיע כדי לוודא שהיא לא נמצאת עם מישהו אחר. משביקשה המתלוננת שיעזוב את המקום סטר לה הנאשם. בשלב זה יצא הבן מהבית וסייע למתלוננת להדוף את הנאשם לעבר

המעלית, אך הנאשם איים על הבן באומרו "אני אהרוג אותו הוא מת הוא מת" ושלף סכין. בעקבות כך אחז הבן בידו של הנאשם שהחזיקה בסכין ולאחר מאבק שבר את להב הסכין מתושבתה והיא נפלה ארצה. בהמשך אותו לילה שלח הנאשם הודעות מאיימות אל המתלוננת בהן אמר לה כי "אני יושב על שלושתכם שבעה...תמשיכי עם מ' ג' תגמרי בדיוק כמוהם זאת הבטחה".

(-) בין התאריכים 3.10.23 - 4.10.23, התקשר הנאשם אל המתלוננת 47 פעמים, מבלי שהמתלוננת ענתה לשיחותיו.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש

3. ב"כ המאשימה הגישה טיעונים בכתב והשלימה טיעון על פה. נטען כי הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם כבודו, שלמות גופו ובריאותו של אדם וכי הפגיעה מועצמת כאשר מדובר בפגיעה כלפי בן זוג. על רקע נסיבות האירוע הכוללות עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 16 - 32 חודשי מאסר וביקשה להטיל על הנאשם מאסר שלא יפחת מ- 18 חודשים לצד ענישה נלווית.

4. ב"כ הנאשם הדגיש את התיקון בכתב האישום ואת העובדה שהאלימות הסתכמה בסטירה בלבד. כן טען שהסכין הנזכרת קטנה מאוד ושימשה כמחזיק מפתחות. ביחס לנסיבות האישיות ציין הסנגור שמדובר באדם כבן 53 שעברו נקי ובני הזוג היו נשואים 35 שנים. כן ציין הסנגור שהנאשם מצר מאוד על האירוע שנגרם בשל מצבו הנפשי-רגשי, בין היתר על רקע הטיפול התרופתי שהוא מקבל. בעניין זה הרחיב הסנגור על מצבו של הנאשם הסובל מסוכרת קשה ומצב רגליו קשה והוא מסתייע בכיסא גלגלים. לאור כל זאת, ביקש הסנגור להקל בעונשו של הנאשם.

5. הנאשם הביע צער על מעשיו וציין שהוא מבין את חומרת הדברים וכי לא ינהג כך בעתיד. כן הסביר הנאשם את מצבו הרפואי והכאבים מהם הוא סובל בשל מצב רגליו.

דיון והכרעה

קביעת מתחם הענישה

6. שני הצדדים עתרו לקביעת מתחם עונש אחד ואני מקבל טיעון זה לאור מבחן הקשר ההדוק(ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). מדובר ברצף של עבירות כלפי אותה מתלוננת ועל רקע אותו סכסוך והגם שהעבירות התפרשו על פני מספר ימים, סמיכות הזמנים מתיישבת עם התכלית העומדת בבסיס הפרשנות שניתנה למונח אירוע (ע"פ 5643/14 אחמד עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2015)). עם זאת, לצורך קביעת גבולות המתחם אביא כמובן בחשבון את ריבוי העבירות ואת העובדה שמדובר במספר מעשים נפרדים (דנ"פ 2999/16 מזרחי נ' מדינת ישראל (22.5.2016)).

7. הערכים שנפגעו בשל מעשי הנאשם ברורים. מדובר בפגיעה בשלום גופם, שלוותם וביטחונם של המתלוננים. במקרה זה, לאור נסיבות האירוע הכוללות, מדובר בפגיעה ממשית בערכים המוגנים. ביחס לנסיבות ביצוע העבירות אציין שמדובר באירוע המשלב מספר אלמנטים של חומרה ואשר רק בנס לא הסתיים באסון. הנאשם לא הסכים לקבל את רצונה של זוגתו להיפרד ממנו. בתוך כך איים עליה באיומים קשים, תקף אותה ואף שלף לעבר בנו שביקש לסייע לאמו. מדובר בהתנהגות שיש בה איבוד כל רסן ובריונות. אכן, האלימות הפיזית אינה במדרג גבוה של חומרה ואולם אין זה המדד היחיד לבחינת חומרת האירוע והמסוכנות העולה ממנו. העיקר הוא בכך שהנאשם אינו משלים עם רצונה של המתלוננת לחיות את חייה בלעדיו והוא מבקש להצר את צעדיה ולשלוט בה בכוח הזרוע ובאיומים על חייה. בכך טמונה המסוכנות שבהתנהגות הנאשם. אציין עוד שהנאשם שלף סכין במהלך האירוע לעבר בנו, התנהגות המלמדת על אובדן שליטה והיעדר כל גבולות אשר מעצימה את המסוכנות. עם זאת, מדובר בסכין קטנת ממדים ובהתאם חומרת הפגיעה שיכולה להיגרם באמצעותה (דבר שלא התרחש כלל במקרה זה ובמזל). כן אדגיש שלא יוחסה לנאשם עבירה של ניסיון פגיעה וכך יש להבין את נוכחות הסכין באירוע.

8. מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה, בעיקר אם מדובר בדפוס התנהגות, ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר (ראו למשל: רע"פ 1536/20 פלוני נ' מדינת ישראל (1.3.2020); רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.1.2021)). עם זאת, לאור עקרון הענישה האינדיבידואלית, אף בעבירות אלו ישנה חשיבות לנסיבות האישיות ולכן הענישה נעה על פני משרעת רחבה, החל מענישה שיקומית (או צופה פני עתיד), ועד עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. להדגמה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של גרושתו לאחר שאחז בצווארה וחנק אותה, נעל את דלת הבית, כופף את ידה השמאלית ודחף אותה על הספה מספר פעמים. בית משפט השלום הורה על ביטול הרשעתו, בין היתר לאור הודאתו והעובדה כי מדובר באירוע חד פעמי. ערעור המדינה התקבל ובית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשם וגזר עליו מאסר על תנאי בנוסף להתחייבות וצו מבחן. בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה ונקבע כי "חומרת העבירה ונסיבות ביצועה במקרה דנן אינן קלות כלל ועיקר. תופעת האלימות במשפחה, הפוגעת קשות בתחושת הביטחון של בני המשפחה בכלל וקורבן האלימות בפרט, דורשת מדיניות ענישה מרתיעה, על מנת להביא למיגורה"; רע"פ 1/15 פנחס כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.2015), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת איומים כלפי רעייתו, אגב חיתוך ידיו בזכוכית, ונידון ל-3 חודשי מאסר על תנאי. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו; רע"פ 637/21 מרדכי הרמן נ' מדינת ישראל (25.2.2021), בו נידון נאשם שהורשע בשני כתבי אישום בעבירות איומים כלפי גרושתו למאסר מותנה, התחייבות וקנס. הנאשם במקרה זה היה מבוגר ללא עבר פלילי ולא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו; רע"פ 7846/21 היתם אנבאריה נ' מדינת ישראל (16.11.2021), בו נידון נאשם שהורשע בשתי עבירות איומים ושתי עבירות תקיפה סתם של בת זוגו לשמונה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם במקרה זה איים על המתלוננת, תפס בחוזקה בשערה, השליך לעברה אבנים ובמועד נוסף איים עליה, בעט בה בהיותה הרה, לרבות בבטנה; רע"פ 5080/20 אביגל בן דוד נ' מדינת ישראל (27.7.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים ותקיפה סתם כלפי בת זוגו ונידון לארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. הנאשם במקרה זה איים על המתלוננת וכן אחז בידה על מנת להוציאה מהדירה; עפ"ג 33639-02-21 סאלח נ' מדינת ישראל (15.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של מתלוננת עמה היה בקשר רומנטי מספר חודשים ונידון ל-45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וצו מבחן. הנאשם במקרה זה בעט בגבה של המתלוננת, ניסה להכניסה בכוח לרכב וחנק אותה. בהמשך תפס בשערה ודחף אותה לעבר הרכב.

9. ביחס לעבירת החזקת סכין אפנה לע"פ 11180-01-13 **מדינת ישראל נ' סמילה** (18.2.2014), בו הורשע נאשם בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, בכך שהחזיק על גופו סכין בשעת ערב במרכז מסחרי, ונידון לחודשיים מאסר בפועל לאחר שלא נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות. ערכאת הערעור קבעה שמתחם הענישה ההולם נע בין חודשיים מאסר בפועל, שניתן לשאת בהם בעבודות שירות, ועד 10 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג 28790-05-16 **אלעד אלוני נ' מדינת ישראל** (1.1.2017), בו הורשע נאשם בעבירה של החזקת סכין על גופו שלא למטרה כשרה ונידון ל-30 ימי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות; ע"פ 59830-01-16 **כהן נ' מדינת ישראל** (20.4.2016), בו הורשע נאשם בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה בכך שהחזיק ברכבו סכין, ונידון לצו של"צ ומאסר מותנה; ע"פ 33615-06-16 **מיכאל אוחנה נ' מדינת ישראל** (25.10.2016), בו הורשע נאשם בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, בכך שנתפס מחזיק סכין בשעת לילה מאוחרת באחד מחופי הכנרת. הנאשם נידון לחודשיים מאסר בכליאה, לאור אי התאמתו לביצוע עבודות שירות; עפ"ג 14809-09-19 **אלטורי נ' מדינת ישראל** (8.1.2020), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירת החזקת סכין שלא למטרה כשרה ונידון למאסר על תנאי וקנס. הנאשם שהה ברכבו בחניה ציבורית והחזיק בין רגליו בסכין מתקבעת.

10. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייננו נע בין 6-24 חודשי מאסר לצד ענישה נלוות.

קביעת עונשו של הנאשם

11. אקדים ואומר שיש להצר על כך שהליך זה מסתיים מבלי שהנאשם עבר טיפול להפחתת המסוכנות הטמונה בו כלפי זוגתו לשעבר. מודע אני שקיימת לכך סיבה אובייקטיבית - היות הנאשם במעצר - ואולם התוצאה היא שחשובה, היינו שמסוכנותו של הנאשם בשלב זה לא פחתה. עם זאת, אינני מתעלם מהשפעת ההליך הפלילי והאפשרות הסבירה שהוא יצר אצל הנאשם אפקט מרתיע אשר עלול להביא להפחתה במסוכנות, אם כי מובן שאין מדובר בקביעה שוות ערך לזו המבוססת על הערכת גורם מקצועי.

12. על רקע היעדר שינוי במסוכנות והיעדר סיכויי שיקום ממשיים, קביעת עונשו של הנאשם אינה קלה. הנאשם שלפני אינו צעיר, עברו נקי, הוא קיבל אחריות מלאה למעשיו וניכר שהוא מצר עליהם עד מאוד ומבין את חומרתם. עם זאת, המתחם שקבעתי מחייב עונש מאסר והשאלה היא היכן יש למקם את העונש בגדרי המתחם. כליאתו של אדם היא עונש קשה ומכביד. היא גורמת צער וקושי לכל אדם, לא כל שכן לאדם לא צעיר הסובל ממחלה קשה. הנאשם תיאר את מצבו והקושי שהוא חווה במעצר וכן הוגשו מסמכים רפואיים בנושא ותמונות מהם עולה בבירור שהשהייה במאסר תהא עבורו קשה מאוד, ובכל מקרה בעלת קושי עודף על אדם בריא.

13. הסנגור לא טען לחריגה ממתחם הענישה על רקע המצב הרפואי (השוו: ע"פ 5669/14 **לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל** (29.12.2015); להלן - עניין לופוליאנסקי) ואף לא טען ששב"ס אינו ערוך לטפל כנדרש בנאשם או שיש בשהייה במאסר להוסיף סיכון כלשהו למצבו. הטענה היא במישור ההקלה על רקע סבל עודף בשל מצב רפואי קשה. בנושא זה נקבע כי "ככלל, מצב בריאותי קשה איננו מקנה לעבריין פטור מעונש מאסר בפועל בגין מעשיו, ככל שעונש זה מוצדק לגביו לאחר הרשתתו...הנחת המוצא היא שגורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר ערוכים לטפל באסירים

במצבים רפואיים שונים, כולל מצבים רפואיים שאינם פשוטים, וחזקה היא שהאסיר יקבל את הטיפול הרפואי לו הוא נזקק בין כותלי בית הסוהר" (רע"פ 1076/16 **חיים כהן נ' מדינת ישראל** (11.2.2016)). ואולם, בצד דברים אלו נקבע גם כי "בית משפט זה הכיר זה מכבר בהכרח להתחשב, בעת גזירת הדין, במידת הסבל שתגרם לנאשם במאסר.. וכך גם כאשר עסקינן במצב רפואי קשה" (עניין **לופוליאנסקי**). משכך, נושא זה יובא בחשבון בעת קביעת תקופת עונש המאסר שתוטל על הנאשם (ראו בהשוואה ע"פ 6395/12 **עודד עזריאל נ' מדינת ישראל** (2.2.2014); ע"פ 4506/15 **צבי בר ואח' נ' מדינת ישראל** (11.12.16)), פסקאות 10-12 לפסק דינו של השופט עמית; וראו גם ההערה בע"פ 7878/12 **מדינת ישראל נ' מרדכי ארגוב** (21.5.2013) בעניין האפשרות להגשת עתירת אסיר ככל שהמצב הרפואי משתנה לרעה לאחר מתן גזר הדין).

14. אסכם. הבאתי בחשבון את המצב הרפואי, העבר הנקי, הגיל, קבלת האחריות ומנגד את העובדה שהמסוכנות טרם פחתה, אם כי ישנה סבירות לא מבוטלת שההליך יצר אפקט מרתיע.

15. לאור כל זאת, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו - 4.10.23.

5129371

ב. 5467 מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

הסכין להשמדה בחלוף תקופת הערעור. הטלפון יושב לנאשם.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ו שבט תשפ"ד, 05 פברואר 2024, במעמד הצדדים.